18. 9. 2015

ID: 99033

Oddlužení

Jednou z nejdůležitějších povinností dlužníka podávajícího insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení je připojit k insolvenčnímu návrhu seznam svého majetku (§ 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) obsahující všechny předepsané náležitosti (§ 104 odst. 2 insolvenčního zákona). Význam, jaký má splnění této povinnosti pro insolvenční řízení, je zdůrazněn i požadavkem, aby se dlužník tzv. „osobně zaručil“ za správnost a úplnost takového seznamu tím, že jej podepíše a výslovně uvede, že seznam majetku je správný a úplný (§ 104 odst. 4 insolvenčního zákona). Úmyslné porušení této povinnosti dlužníkem spočívající v tom, že dlužník tuto povinnost odmítne splnit, vyhýbá se jejímu splnění nebo v seznamu majetku uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, je sankcionováno též normami trestního práva (srov. ustanovení § 227 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, upravující skutkovou podstatu přečinu porušení povinnosti učinit pravdivé prohlášení o majetku). Odtud se podává, že neuvede-li dlužník v seznamu svého majetku podstatnou část svého majetku, je to (ve shodě se závěry obsaženými především v R 86/2013) podkladem pro závěr, že dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyslný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona). Kdyby se prokázalo, že se tak stalo úmyslně, bylo by již na tomto základě možné důvodně předpokládat, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 47/2013, ze dne 17.6.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka L.Č., bytem v M., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 37 INS 13037/2012, o schválení oddlužení, o dovolání dlužníka, zastoupeného Mgr. Radkou Ježovou, advokátkou, se sídlem ve Vyškově, Dobrovského 409/1, PSČ 682 01, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. března 2013, č. j. KSBR 37 INS 13037/2012, 1 VSOL 189/2013- B-36, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 8. února 2013, č. j. KSBR 37 INS 13037/2012-B-18, neschválil Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“) oddlužení dlužníka L.Č. plněním splátkového kalendáře (bod I. výroku), prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod II. výroku) a určil, že konkurs bude projednáván jako nepatrný (bod III. výroku).

Insolvenční soud - vycházeje z ustanovení § 314, § 395 odst. 1 písm. a/, § 403 odst. 1 a § 405 odst. 1 a 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - dovodil, že lze předpokládat, že dlužník sledoval návrhem na povolení oddlužení nepoctivý záměr. To podle insolvenčního soudu plyne z toho, že:

1/ V době kdy měl již více věřitelů se splatnými pohledávkami, daroval dlužník (darovací smlouvou ze dne 1. září 2010) osobám blízkým svůj spoluvlastnický podíl (jednu ideální čtvrtinu) na nemovitostech zapsaných na listu vlastnictví číslo 720 pro obec Křenovice.
2/ Z toho, že dlužník v seznamu svého majetku uvedl pozemkovou parcelu č. 1091/10, ostatní plocha, zapsanou na listu vlastnictví číslo 181, pro katastrální území a obec Milonice (dále jen „pozemek“) v obvyklé ceně dle znaleckého posudku 3.365,85 Kč, nikoli však nezkolaudovanou garáž (dále jen „garáž“) na pozemku stojící (přičemž podle insolvenčního správce činí obvyklá cena nezkolaudované

garáže s pozemkem cca 80.000 Kč).

K odvolání dlužníka Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. března 2013, č. j. KSBR 37 INS 13037/2012, 1 VSOL 189/2013-B-36, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud ve skutkové rovině dále zjistil, že podle znaleckého posudku ze dne 14. září 2012 (předloženého insolvenčním správcem) byl pozemek s garáží oceněn částkou 116.280 Kč.

Na tomto základě pak - vycházeje z ustanovení § 395 odst. 1 písm. a/, odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona - uzavřel, že:

1/ Nesdílí závěr, jímž insolvenční soud bez dalšího dovozuje nepoctivý záměr dlužníka z toho, že svým sestrám daroval ideální podíl na nemovitostech.
2/ Oddlužení dlužníka (však) nelze (ani tak) schválit „ani v jedné z jeho forem“. Dlužník (totiž) o garáži [která byla v době podání insolvenčního návrhu (29. května 2012) ve společném jmění dlužníka a jeho manželky], dobře věděl. Přesto tento majetek, který má podle posudku znalce spolu s pozemkem hodnotu 116.280 Kč, neuvedl ani v insolvenčním návrhu, ani v seznamu svého majetku (o němž prohlásil, že jde o seznam správný a úplný). Již to svědčí o přinejmenším lehkomyslném přístupu dlužníka k plnění povinnosti v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona).
3/ Odvolací soud se rovněž přiklání k závěru, že u dlužníka šlo o úmyslné jednání, svědčící již o jeho nepoctivém záměru dle ustanovení § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona. Šlo totiž o právně významnou skutečnost (informaci o rozsahu majetku dlužníka), která mohla mít vliv na případnou volbu věřitelů a následné rozhodnutí insolvenčního soudu, zda oddlužení dlužníka bude provedeno zpeněžením majetkové podstaty či plněním splátkového kalendáře. Je přitom nevýznamné, že garáž není dosud zapsána v katastru nemovitostí.
4/ Tvrzení, že dlužník v souvislosti s podáním insolvenčního návrhu (spojeného s návrhem na povolení oddlužení) vyhledal „odbornou pomoc“, nemá na výše uvedené žádný vliv, neboť za obsah (insolvenčního) návrhu nese odpovědnost dlužník, který též závazně podepisuje seznam majetku, který musí být správný a úplný.

Odvolací soud proto napadené usnesení potvrdil jako věcně správné „v celém jeho rozsahu“.

Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Splnění předpokladů přípustnosti dovolání spatřuje dovolatel (v intencích § 241a odst. 2 o. s. ř.) v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Konkrétně dovolatel odvolacímu soudu vytýká nesprávnost závěru o jeho lehkomyslném přístupu (ve smyslu § 395 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona) a o jeho nepoctivém záměru (ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona).

Tyto závěry odvolacího soudu jsou podle dovolatelova mínění v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, z níž vyplývá, že posouzení, zda dlužník (ne)sleduje podáním návrhu na povolení oddlužení nepoctivý záměr, je logicky navázáno na hodnocení skutečností, které se udály v určitém časovém rámci, zpravidla před zahájením insolvenčního řízení. Současně však zdůraznil, že odvolací soud je povinen zohlednit i skutečnosti nastalé v průběhu odvolacího řízení. Potud dovolatel odkazuje

na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2012, sen. zn. 29 NSČR 32/2011 [usnesení bylo uveřejněno pod číslem 112/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 112/2012“) a stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže je dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu] a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2012, sen. zn. 29 NSČR 22/2012 (jde o usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 2013, pod číslem 81).

Klíčové závěry Nejvyššího soudu k otázce, jak má být nepoctivý záměr dlužníka testován v čase, napadené usnesení nerespektuje (pokračuje dovolatel). V této souvislosti dovolatel poukazuje na to, že (již) v odvolání uvedl, že garáž byla postavena za trvání jeho manželství, že sice byla zkolaudována, ale nebyla zapsána v katastru nemovitostí, a že se proto domníval, že de facto je oficiálně neexistující stavbou, kterou nelze zahrnout mezi jeho nemovitý majetek. Insolvenční správce byl o garáži informován, viděl ji a stavba rovněž byla zahrnuta ve znaleckém posudku. Před odvolacím soudem dlužník též uvedl, že za účelem podání insolvenčního návrhu vyhledal pomoc pana Ladislava Gottwalda (dále jen „L. G.“) z firmy GHL, s. r. o. (dále jen „společnost G“), kterého o garáži též informoval a za pomoc uhradil 12.000 Kč.

Z uvedeného je evidentní (uzavírá se v dovolání), že dlužník nemohl jednat lehkomyslně, jestliže za účelem vyhotovení návrhu na oddlužení vyhledal pomoc, za niž zaplatil nemalou částku. V jeho jednání též nelze spatřovat úmysl zatajovat jakýkoli majetek, když pozemek, na němž je garáž postavena, byl součástí soupisu jeho majetku a dovolatelovo jednání jednoznačně svědčí o jeho (bohužel nesprávném) přesvědčení, že budova, která není zapsána v katastru nemovitostí, de facto právně neexistuje, a proto není možné ji zahrnout do soupisu majetku.

S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2014, sen. zn. 29 NSČR 45/2014, uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); insolvenční zákon je na danou věc uplatnitelný ve znění účinném do 31. července 2013, tj. naposledy ve znění zákona č. 399/2012 Sb.

Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězené, konkrétně otázky, zda při posouzení (ne)poctivosti dlužníkova záměru sledovaného návrhem na povolení oddlužení nebo nedbalosti dlužníkova přístupu k plnění povinností v insolvenčním řízení má být bráno v potaz, že dlužník si před podáním návrhu na povolení oddlužení nechal radit (za úplatu) třetí osobou.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Z insolvenčního spisu se podává, že:

1/ Řízení v dané věci bylo zahájeno na základě insolvenčního návrhu dlužníka spojeného s návrhem na povolení oddlužení ze dne 29. května 2012. Při podání insolvenčního návrhu nebyl dlužník nikým zastoupen a insolvenční návrh a předložené seznamy (§ 104 odst. 1 insolvenčního zákona) jsou podepsány výlučně dlužníkem samotným.
2/ Dlužník skutečně neuvedl předmětnou garáž v seznamu svého majetku (tam z nemovitostí uvedl

pouze pozemky, včetně pozemku, na kterém garáž stojí).
3/ K insolvenčnímu návrhu spojenému s návrhem na povolení oddlužení připojil dlužník (zjevně na základě tehdejšího znění ustanovení § 392 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona) znalecký posudek (č. 1814-012, ze dne 22. května 2012, vypracovaný znalcem Ing. Ivanem Koudelkou na objednávku společnosti G za účelem: „Stanovení ceny podle platného cenového předpisu pro účely daní a poplatků jako podklad pro převod nemovitostí“). Znalecký posudek (jenž zahrnuje i 3 fotografie vydlážděné plochy, na které stojí řadové garáže) oceňuje pouze pozemky uvedené v seznamu majetku, včetně pozemku, na kterém stojí předmětná garáž. U posledně zmíněného pozemku se ve znaleckém posudku uvádí (co do jeho popisu), že v katastru nemovitosti je zapsán jako ostatní plocha a že: „Na pozemku je stavba, jedná se tudíž o zastavěnou plochu a v souladu s tím bude také oceněn“. Zjištěná cena pozemku se následně udává částkou 3.365,85 Kč.

Podle ustanovení § 395 insolvenčního zákona insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení, jestliže se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat, že jím je sledován nepoctivý záměr (odstavec 1 písm. a/). Insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení i tehdy, jestliže dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyslný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (odstavec 2 písm. b/).

Dle ustanovení § 405 insolvenčního zákona insolvenční soud oddlužení neschválí, jestliže v průběhu insolvenčního řízení vyšly najevo skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly zamítnutí návrhu na povolení oddlužení; v případě uvedeném v § 402 odst. 5 tak rozhodne namísto rozhodnutí o způsobu oddlužení (odstavec 1). Jestliže insolvenční soud oddlužení neschválí, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkova úpadku konkursem (odstavec 2).

Výkladem § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval, přičemž dospěl k následujícím (judikatorně ustáleným) závěrům:

1/ Ustanovení § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, to jest k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Vedle okolností příkladmo vypočtených (jako ty, z nichž lze usuzovat na dlužníkův nepoctivý záměr při podání návrhu na povolení oddlužení) v ustanovení § 395 odst. 3 insolvenčního zákona, s nimiž je soud povinen se vypořádat (vyjdou-li v insolvenčním řízení najevo) vždy, tak bude závěr, že dlužník sleduje podáním návrhu na povolení oddlužení nepoctivý záměr, závislý na posouzení konkrétních okolností, jež vyjdou najevo v rámci daného insolvenčního řízení (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. července 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2009, uveřejněné pod číslem 14/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
2/ Posouzení, zda dlužník (ne)sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), je logicky navázáno na hodnocení skutečností, které se udály v určitém časovém rámci, zpravidla před zahájením insolvenčního řízení. Přitom je ovšem třeba mít na paměti, že o způsob řešení svého úpadku oddlužením typově žádají i osoby, které si úpadkovou situaci (nebo hrozící úpadek) přivodily do jisté míry lehkomyslným, marnotratným nebo obecně málo zodpovědným přístupem ke svým majetkovým záležitostem (počínaje tzv. řetězením úvěrů a půjček a konče třeba i utrácením peněz v hracích automatech), ale v určité fázi života (zpravidla časově úzce propojené s dobou zahájení insolvenčního řízení) se rozhodly tento přístup změnit a své ekonomické potíže řešit smysluplnou cestou v insolvenčním řízení. Je-li taková proměna opravdová [o čemž by se měl insolvenční soud přesvědčit v insolvenčním řízení ve vazbě na vše, co v něm vyšlo najevo ve fázích rozhodování o návrhu na povolení oddlužení a o schválení oddlužení, a k čemuž v době po povolení oddlužení slouží schůze věřitelů dle § 399 odst. 1 insolvenčního zákona se zdůrazněnou povinností (v § 399 odst. 2 insolvenčního zákona) dlužníkovy účasti a odpovědí na dotazy přítomných věřitelů (i insolvenčního soudu)], není důvod vylučovat dlužníka a priori z režimu oddlužení. Nalézt

hranici, po jejímž překročení lze z událostí předcházejících zahájení insolvenčního řízení dovodit, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr, může být v některých situacích obtížné, podstatné však je, zda nejpozději v době rozhodování insolvenčního soudu o schválení oddlužení je důvod usuzovat, že dlužník se poctivě snaží vypořádat s věřiteli a napravit stav vyvolaný předchozí nehospodárnou (jelikož k úpadku vedoucí) správou svého majetku (R 112/2012).
3/ Není vyloučeno ani to, aby jako dlužníkovy kroky směřující k poctivému vypořádání se s věřiteli zohlednil odvolací soud i jednání dlužníka, které může být (až v odvolacím řízení) i reakcí na důvody usnesení, jímž soud prvního stupně neschválil oddlužení (R 112/2012, usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 22/2012).
4/ Povinnost dlužníka sledovat navrženým oddlužením ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona poctivý záměr, trvá po celou dobu oddlužení (i po schválení oddlužení); po celou tuto dobu je poctivost dlužníkova záměru při oddlužení povinen zkoumat insolvenční soud a reagovat (z úřední povinnosti) na skutečnosti, z nichž se podává, že dlužník nesledoval oddlužením poctivý záměr, jakmile vyjdou v insolvenčním řízení najevo [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněné pod číslem 86/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 86/2013“)].
5/ Dlužník je povinen uvést v seznamu majetku veškerý svůj majetek. Hodnocení, zda jde o majetek zpeněžitelný v insolvenčním řízení, není na dlužníku. Jinak řečeno, dlužníkova subjektivní představa, že určitý majetek, jenž je obecně (druhově) vnímán jako majetek hodnotný, má nulovou hodnotu, se může promítnout v seznamu majetku v údaji o dlužníkem odhadované hodnotě majetku, nikoli tak, že dlužník tento majetek v seznamu majetku pomine (R 86/2013).
6/ V tom, že dlužník v seznamu závazků zamlčel některé své věřitele a že v seznamu svého majetku neoznačil část svého majetku, spatřuje Nejvyšší soud vzorový příklad toho, že dlužník sledoval oddlužením nepoctivý záměr (R 86/2013).

Na tomto judikatorním základě lze pro poměry dané věci (se zřetelem ke skutkovému stavu věci, jak se podává ze spisového materiálu) uvést následující:

1/ Jednou z nejdůležitějších povinností dlužníka podávajícího insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení je připojit k insolvenčnímu návrhu seznam svého majetku (§ 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona) obsahující všechny předepsané náležitosti (§ 104 odst. 2 insolvenčního zákona). Význam, jaký má splnění této povinnosti pro insolvenční řízení, je zdůrazněn i požadavkem, aby se dlužník tzv. „osobně zaručil“ za správnost a úplnost takového seznamu tím, že jej podepíše a výslovně uvede, že seznam majetku je správný a úplný (§ 104 odst. 4 insolvenčního zákona). Úmyslné porušení této povinnosti dlužníkem spočívající v tom, že dlužník tuto povinnost odmítne splnit, vyhýbá se jejímu splnění nebo v seznamu majetku uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje, je sankcionováno též normami trestního práva (srov. ustanovení § 227 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, upravující skutkovou podstatu přečinu porušení povinnosti učinit pravdivé prohlášení o majetku). Odtud se podává, že neuvede-li dlužník v seznamu svého majetku podstatnou část svého majetku, je to (ve shodě se závěry obsaženými především v R 86/2013) podkladem pro závěr, že dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyslný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení (§ 395 odst. 2 písm. b/ insolvenčního zákona). Kdyby se prokázalo, že se tak stalo úmyslně, bylo by již na tomto základě možné důvodně předpokládat, že dlužník sleduje podáním návrhu na oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona).
2/ Nejvyšší soud pak nemá žádných pochyb o tom, že dlužník, jemuž je známo, že je vlastníkem nemovitosti [že je vlastníkem stavby (zde garáže), byť nezkolaudované a dosud nezapsané v katastru nemovitostí], koná nedbale (přinejmenším co do zavinění ve formě nedbalosti nevědomé), jestliže neuvede nemovitost (stavbu) v seznamu majetku (čímž popře pravdivost jím podepsaného prohlášení o správnosti a úplnosti seznamu majetku).
3/ Zbývá určit, zda závěr, že jsou naplněny předpoklady pro použití ustanovení § 395 odst. 2 písm. b/

insolvenčního zákona, může zvrátit obrana dlužníka, že mu nelze přičíst lehkomyslné (nedbalé) jednání, jestliže za účelem podání insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení vyhledal pomoc (pana L. G. ze společnosti G), za kterou uhradil 12.000 Kč.
4/ V daném případě nebyl dlužník při podání insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení zastoupen a insolvenční návrh a seznamy dle § 104 odst. 1 insolvenčního zákona jsou podepsány výlučně jím samým. V tom, že si dlužník případně nechal před zahájením insolvenčního řízení poskytovat (za úplatu) neúplné, nepřesné nebo nesprávné rady o povinnostech, které v oddlužení (a obecně v insolvenčním řízení) má, od osoby (nebo osob), která jej v insolvenčním řízení v žádné jeho fázi (byť jen pro účely sepisu a podání insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení) nezastupovala, nelze spatřovat okolnost, jež by mohla zvrátit závěr, že povinnost předložit seznam majetku splnil dlužník v insolvenčním řízení nedbale [závěr, že dlužník nezavinil neúplnost seznamu majetku co do neuvedení podstatné části svého majetku (garáže), odtud neplyne].
5/ K poukazu dlužníka na to, že stavba rovněž byla zahrnuta ve znaleckém posudku (z 22. května 2012), Nejvyšší soud dodává, že v žádné části tohoto posudku není garáž identifikována. Hovoří se v něm jen o pozemku, na němž „je stavba“, aniž by bylo zřejmé, o jakou stavbu jde a komu vlastnicky náleží. V daném případě naopak znalecký posudek ještě více přispívá ke zkreslení stavu dlužníkova majetku, neboť cena garáže (odhadnutá následně v řádech desítek tisíc korun českých) se v žádné jeho části neprojevuje. Nelze rovněž přehlédnout, že také formulář insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení (použitý dlužníkem v souladu s ustanovením § 391 odst. 3 insolvenčního zákona z webových stránek Ministerstva spravedlnosti) obsahuje požadavek na „popis veškerého majetku dlužníka“, přičemž ve výčtu majetku rozepsaného tam dlužníkem pod bodem 16 předmětná garáž opět chybí.

Na tomto základě Nejvyšší soud uzavírá, že závěr odvolacího soudu, že byl důvod neschválit oddlužení, jelikož dosavadní výsledky řízení dokládají lehkomyslný nebo nedbalý přístup dlužníka k plnění povinností v insolvenčním řízení, je správný (dovolateli se jej nepodařilo dovoláním zpochybnit).

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.). Prověřovat za dané situace, zda jednání dlužníka bylo jednáním úmyslným [vedoucím k závěru, že dlužník sledoval podáním návrhu na povolení oddlužení nepoctivý záměr (§ 395 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona)], shledává Nejvyšší soud nadbytečným (k neschválení oddlužení vedla již doložená nedbalost dlužníka).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Odmítnutí dovolání (exkluzivně pro předplatitele)
- Péče řádného hospodáře (exkluzivně pro předplatitele)
- Podnikatel (exkluzivně pro předplatitele)
- Rozpočtové určení daní (exkluzivně pro předplatitele)
- Svéprávnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Tlumočník
- Soudní poplatek
- Platy státních zástupkyň

- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Propuštění duchovních (exkluzivně pro předplatitele)
- Skutková zjištění